

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

το θρόισμα
της λεύκας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το θρόισμα της λεύκας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Φανή Πανταζή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Φανή Πανταζή, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2011, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-259-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

το θρόισμα
της λεύκας

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΙΔΑ

Το κυνήγι της αλεπούς, 2004
Ο κουρσάρος της καρδιάς μου, 2010

*Αφιερωμένο σε όλα τα παιδιά αυτού του κόσμου
που μεγάλωσαν χωρίς αγάπη.*

*Κι ένα τέταρτο μητέρας αρκεί για δέκα ζωές,
και πάλι κάτι θα περισσέψει που να το ανακράξεις
σε στιγμή μεγάλου κινδύνου.*

*Οδυσσέας Ελύτης,
Εκ του πλησίον.*

Σημείωμα της συγγραφέως

Όλοι μας σχεδόν γνωρίζουμε περιπτώσεις αντρών και γυναικών που μεγαλώνουν ξένα παιδιά· θετούς γονείς που τους χαρίζουν αφειδώλευτα αγάπη και τα λατρεύουν σαν δικά τους· ακόμα και ζευγάρια που, ενώ έχουν δικά τους παιδιά, αποφασίζουν να χάρισουν την αγάπη τους και σε παιδιά ξένα που υιοθετούν.

Δυστυχώς, υπάρχουν και μερικές σπάνιες εξαιρέσεις. Σε μια τέτοια ακραία περίπτωση αναφέρεται και τούτο το βιβλίο. Μερικές φορές ο μύθος της κακιάς μητριάς, η παραδοσιακή, στερεότυπη αντίληψη επαληθεύεται, με αποτέλεσμα τα παιδιά να μη γνωρίζουν τη θαλπωρή της μητρικής αγκαλιάς, ενώ κουβαλούν την τραυματική έλλειψή της σε όλη τους τη ζωή.

Αυτό όμως αποτελεί, όπως προείπα, εξαίρεση και δεν αναιρεί καθόλου τις αμέτρητες περιπτώσεις των τυχερών παιδιών που ευλογήθηκαν με την απέραντη αγάπη και φροντίδα των θετών γονιών τους.

Σε όλους αυτούς τους υπέροχους ανθρώπους σφίγγουμε θερμά το χέρι, αφού κερδίζουν επαξίως τον τίτλο του γονιού, αφού αναθρέφουν παιδιά που μεταφέρουν στις αποσκευές τους ευτυχισμένα παιδικά χρόνια και φυσιολογική συναισθηματική εξέλιξη στο ταξίδι της ζωής ως χαρούμενοι, ώριμοι και ισορροπημένοι ενήλικες.

Εισαγωγή

Η ολόφωτη εκκλησία αντηχούσε από τις υποβλητικές ψαλμωδίες της βυζαντινής χορωδίας. Οι κρυστάλλινοι πολυέλαιοι λαμποκοπούσαν, πλουτίζοντας με αρμονικές ανταύγειες τις αγιογραφίες, ενώ οι φωτογράφοι φώτιζαν ακόμα καλύτερα το ζευγάρι με έναν προβολέα. Και, φυσικά, η απαραίτητη κάμερα κατέγραφε τον μεγαλειώδη γάμο που είχε συγκεντρώσει στην εκκλησία όλη την αφρόκρεμα της Αθήνας.

Πασίγνωστοι βιομήχανοι, τραπεζίτες, εφοπλιστές, ηθοποιοί και άλλοι καλλιτέχνες είχαν έρθει να τιμήσουν με την παρουσία τους το ζευγάρι που ενωνόταν με τα δεσμά του γάμου. Εδώ δε χωρούσε καμιά αμφιβολία ότι όλα τα εντυπωσιακά κοσμήματα των κυριών ήταν αληθινά, αγορασμένα από κοσμηματοπωλεία διεθνούς φήμης. Ανάλογες ήταν και οι επώνυμες τουαλέτες που άλλοτε ήταν εξαίσιες και άλλοτε χρυσοπληρωμένες εκκεντρικές αμφιέσεις για να ξεχωρίζει η κάτοχός τους, έστω κι αν προκαλούσε ειρωνικά σχόλια με την εμφάνισή της. Έτσι γινόταν σ' αυτούς τους κύκλους. Μπορεί το ωραίο να συνυπήρχε με το γελοίο, αλλά έφερε πάντα κάποια διάσημη υπογραφή.

Η νύφη έλαμπε στο εντυπωσιακό νυφικό της που ήταν ραμμένο από γνωστό γαλλικό οίκο. Οι γυμνοί της ώμοι και το άψογο ντεκολτέ συμπληρώνονταν τέλεια από έναν ψηλόλιγνο λαιμό ενώ το δαντελένιο πέπλο, που ξεκινούσε από ένα φίνο δια-

μαντοστόλιστο διάδημα, έφτανε μέχρι τη μέση της. Το κεντημένο με πέρλες φόρεμα τελείωνε στο πάτωμα κι έτσι δε χρειαζόταν παρανυφάκι για την ουρά. Υπήρχαν όμως δύο παρανυφάκια που κρατούσαν τις λαμπάδες – δύο έργα τέχνης από πάλλευκες ορχιδέες, αλαβάστρινους λεμονανθούς και σατέν κορδέλες που σχημάτιζαν έναν τεράστιο φιόγκο.

Το άψογα μακιγιαρισμένο νεανικό πρόσωπο της νύφης ακτινοβολούσε φρεσκάδα κι ομορφιά. Όπως παραδέχονταν ακόμα και οι πιο δύσκολοι καλεσμένοι, η νύφη ήταν πολύ ωραία κοπέλα.

«Και νέα!» συμπλήρωναν με κάπως κουτσομπολίστικη διάθεση μερικοί.

«Βέβαια, βέβαια!» συμφωνούσαν όλοι.

Αυτές οι παρατηρήσεις γίνονταν συνήθως όχι τόσο για να υπογραμμιστεί η νεότητα της νύφης, όσο η ηλικία του γαμπρού, που πρέπει να την περνούσε πάνω από δύο δεκαετίες. Καλοβαλμένος, συμπαθητικός σαν φυσιογνωμία και με αρκετά ακόμα μαλλιά στο κεφάλι του, φαινόταν πανευτυχής μ' αυτή την ένωση. Και γιατί όχι άλλωστε; Οποιοσδήποτε άντρας στη θέση του θα ένιωθε τυχερός.

Ανάμεσα στους καλεσμένους βρισκόταν και μια σαραπεντάχρονη γυναίκα που τα μαλλιά της άρχιζαν ήδη να ασπρίζουν, ντυμένη με ένα απλό μαύρο ταγέρ. Το μοναδικό της κόσμημα ήταν ένα δαχτυλίδι στα μάλλον τάλαιπωρημένα χέρια της κι ένα ζευγάρι λεπτοκαμωμένα μαργαριταρένια σκουλαρίκια. Τα μαλλιά της ήταν μαζεμένα σε κότσο που φαινόταν αυτοσχέδιος και όχι φτιαγμένος σε κάποιο ακριβό κομμωτήριο. Το γλυκό της πρόσωπο ήταν σχεδόν άβαφο, με εξαίρεση ένα διακριτικό κραγιόν στα χείλη. Λίγη παρατηρητικότητα αρκούσε για να καταλάβεις ότι η γυναίκα αυτή προερχόταν από εντελώς διαφορετικό κύκλο. Κι η ματιά της ήταν στραμμένη συνεχώς στο ένα από τα δύο παρανυφάκια. Κατά έναν περίεργο τρόπο, και το πεντάχρονο κοριτσάκι την κοιτούσε κάθε τόσο, σαν να ήθελε να σιγουρευτεί για την παρουσία της. Μετά, γύριζε και κοίταζε τον

πατέρα του, τον άντρα που παντρευόταν την όμορφη ξανθιά κοπέλα. Αν το ρωτούσες τι ένιωθε, δε θα ήξερε να σου πει. Όχι γιατί δε διέθετε το ανάλογο λεξιλόγιο, αλλά γιατί δεν μπορούσε να προσδιορίσει τα συναισθήματά του. Ήταν χαρά; λύπη; ανασφάλεια; Ή μήπως όλα μαζί;

Μόλις τελείωσε το μυστήριο και έσβησαν οι λαμπάδες, το παιδί έτρεξε κοντά στη γυναίκα και την έπιασε από το χέρι. Ανασήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε ερωτηματικά, λες και περίμενε από εκείνη να ξεδιαλύνει τα μπερδεμένα συναισθήματά του. Η γυναίκα το αγκάλιασε με το ζεστό της βλέμμα, του χαμογέλασε και του έσφιξε δυνατά το χέρι.

Αυτό στάθηκε αρκετό για να διώξει από την ψυχούλα του κάθε ανασφάλεια, τουλάχιστον προσωρινά. Ήταν σαν να του είχε πει: Μη φοβάσαι τίποτα. Εγώ είμαι εδώ.

Κανένα πρόβλημα, κύριε Κοσμόπουλε. Θα το κανονίσουμε μια άλλη μέρα», είπε η Θάλεια ευγενικά και καθησυχαστικά στο συνομιλητή της, έναν από τους μεγαλύτερους πελάτες της διαφημιστικής εταιρείας όπου δούλευε. «Δεν πειράζει, δεν πειράζει... Αφού σας έτυχε αυτό... Εντάξει, εντάξει... Παρακαλώ, παρακαλώ... Αλίμονο... Κανένα πρόβλημα!» επανέλαβε με έμφαση και τα μάτια της έλαμψαν, γιατί το εννοούσε.

Ακούμπησε απαλά το ακουστικό στη θέση του και χαμογέλασε. Η Πόπη, η βοηθός της, δε δυσκολεύτηκε να καταλάβει ότι ο πελάτης είχε ζητήσει αναβολή του ραντεβού. Χαμογέλασε κι εκείνη ανακουφισμένη. Είχαν προετοιμαστεί να σχολάσουν –για μία ακόμα φορά– πολύ αργά. Όχι τόσο γιατί είχαν να συζητήσουν με τον Κοσμόπουλο πολλά θέματα, όσο γιατί ο πελάτης αυτός φρόντιζε να παρατείνει όσο μπορούσε τις συναντήσεις του με τη Θάλεια. Τη φλέρταρε διακριτικά, αλλά συστηματικά, φροντίζοντας πάντα να μην τη φέρνει σε δύσκολη θέση. Κατά καιρούς, η κοπέλα ζητούσε από τη βοηθό της να είναι παρούσα στις συζητήσεις για να κρατάει δήθεν σημειώσεις. Αλλά ο Κοσμόπουλος δεν καταλάβαινε τίποτα. Ήταν αθεράπευτα ερωτευμένος μ' αυτή την πανέμορφη κοπέλα, που είχε το πρόσθετο χάρισμα να είναι και σοβαρή, ένας συνδυασμός που τον ξετρελάινε κυριολεκτικά.

Ο Στάθης Κοσμόπουλος, ένας εμφανίσιμος πενήντάχρονος εφοπλιστής, μπορούσε να έχει σχεδόν όποια γυναίκα ήθελε. Το «σχεδόν» αντιπροσώπευε την εικοσιτετράχρονη Θάλεια, που δε φαινόταν να θαμπώνεται ούτε από πλούτη ούτε από μεγαλεία. Κι αυτό ακριβώς ήταν που την έκανε ακόμα πιο ποθητή. Όλες οι γυναίκες που του έδειχναν καθαρά ότι ήταν έτοιμες να πέσουν στα πόδια του και στο κρεβάτι του τον εκνεύριζαν γι' αυτήν ακριβώς την προθυμία τους. Κι όποτε έμπλεκε με κάποια, της έδινε να καταλάβει από την αρχή ότι το μόνο που επιζητούσε ήταν μια μικρή περιπέτεια. Οι περισσότερες συμβιβάζονταν, με την ελπίδα ότι μπορεί να προλάβαιναν να τον κατακτήσουν πριν τις προσπεράσει για να πάει στην επόμενη. Καμία όμως δεν τα είχε καταφέρει, εκτός από την πρώτην σύζυγό του. Αλλά ούτε εκείνη μπόρεσε να τον κρατήσει για πολύ κοντά της, αφού ο γάμος τους κατέληξε σε διαζύγιο με δική του πρωτοβουλία. Τώρα, ο Κοσμόπουλος προσπαθούσε απεγνωσμένα να συγκινήσει αυτή τη σπάνια κοπέλα που τον είχε κατακτήσει χωρίς την παραμικρή προσπάθεια. Δε φιλοδοξούσε να σημειώσει άλλη μία κατάκτηση. Όχι! Τη Θάλεια την έβλεπε διαφορετικά. Αν κατόρθωνε να κερδίσει μια τέτοια γυναίκα, δεν το είχε σκοπό να την αφήσει ποτέ. Γιατί η Θάλεια ήταν από άλλη πάστα και δε συγκρινόταν με καμία.

«Όπως κατάλαβες, κάτι του έτυχε και δε θα έρθει σήμερα», είπε η Θάλεια, επιβεβαιώνοντας την εντύπωση της Πόπης. Κοίταξε το ρολόι της. Ήταν ήδη εφτά και μισή. Θεωρητικά, σχόλαγαν στις πέντε. Αλλά μόνο θεωρητικά. Τέτοιο πράγμα δεν είχε συμβεί ποτέ στα τέσσερα χρόνια που δούλευε η Θάλεια Αντύπα σ' αυτή τη διαφημιστική εταιρεία ως υπεύθυνη του τμήματος Εξυπηρέτησης Πελατών. Ήταν κάτι που το είχε πάρει απόφαση, όπως και οι περισσότεροι συνάδελφοί της. Άλλωστε, εκείνη ήταν στέλεχος πρώτης γραμμής και είχε έναν ικανοποιητικό μισθό. Υπήρχαν υπάλληλοι που δούλευαν τις ίδιες ώρες για πολύ λιγότερα χρήματα. Η θέση της Θάλειας αλλά και ο φόρτος εργασίας την υποχρέωναν να δίνει το καλό παράδειγμα.

Η Θάλεια ήξερε πολύ καλά τι θα έκανε τώρα. Αφού πετάχτηκε μέχρι την τουαλέτα να φρεσκάρει το μακιγιάζ της, φόρεσε το ζεστό μπουφάν της, μάζεψε τα πράγματά της και ετοιμάστηκε να φύγει.

«Μόλις ξεμπερδέψεις μ' αυτή την έκθεση φύγε κι εσύ», είπε στην Πόπη που πληκτρολογούσε ένα κείμενο.

«Έγινε».

«Καλό βράδυ!»

«Καλό βράδυ, Θάλεια!» είπε πρόσχαρα η Πόπη καθώς έφευγε η προϊσταμένη της. Στην πραγματικότητα, η Θάλεια την έκανε να νιώθει ισότιμη συνάδελφος. Η συμπεριφορά και οι τρόποι της ήταν πραγματικά βασιλικοί. Η Πόπη έβλεπε πώς φέρονταν μερικά άλλα στελέχη στις γραμματείες και βοηθούς τους κι έκανε το σταυρό της. Οι προσβολές και τα νευρικά ξεσπάσματα ήταν στην ημερήσια διάταξη. Η Θάλεια, όμως, ήταν ένας άγγελος. Πάντα ευγενική και γεμάτη κατανόηση, ήξερε να μένει ψύχραιμη ακόμα και τις ώρες που το γραφείο βρισκόταν σε κατάσταση συναγερμού – πράγμα καθόλου σπάνιο. Κι όταν καμιά φορά νευρίαζε, φρόντιζε να μην ξεσπάει ούτε στην Πόπη ούτε σε κανέναν άλλο. Κλεινόταν για λίγο στο γραφείο της και έκλεινε τα μάτια της, σαν να προσπαθούσε να συγκεντρωθεί. Ύστερα από λίγο, έβγαινε και φερόταν με τη συνηθισμένη της ηρεμία και ευγένεια.

Κι ενώ η Πόπη σκεφτόταν όλα αυτά και πληκτρολογούσε το κείμενο πυρετωδώς, η Θάλεια έφτανε στο υπόγειο γκαράζ και έμπαινε στο αυτοκίνητό της. Πριν ξεκινήσει, άναψε το φως της καμπίνας κι έριξε μια τελευταία ματιά στο καθρεφτάκι του οδηγού. Το λαμπερό κραγιόν που είχε προσθέσει έκανε τα όμορφα χείλη της να λάμπουν ελκυστικά.

Χαμογέλασε ικανοποιημένη και έβαλε μπροστά. Βγήκε από το γκαράζ και, αντί να στρίψει αριστερά και να πάει σπίτι της, έστριψε δεξιά.

Θα έκανε έκπληξη στον Περικλή. Ο αγαπημένος της ήταν πνευμονολόγος και την Παρασκευή το απόγευμα δεν έκανε ια-

τρέιο. Είχαν μιλήσει πριν από μία ώρα στο τηλέφωνο και της είχε πει ότι δε θα πήγαινε πουθενά το βράδυ γιατί ήθελε να μελετήσει μερικούς φακέλους ασθενών. Άρα, τώρα θα ήταν σπίτι του. Η Θάλεια, πάλι, του είχε εξηγήσει ότι είχε εκείνο το σημαντικό ραντεβού με τον Κοσμόπουλο κι ένας Θεός ήξερε πότε θα ξεμπέρδευε. Φυσικά, μετά θα ήταν κατάκοπη και θα πήγαινε κατευθείαν σπίτι της για ύπνο.

Ο δρόμος στην Κηφισιάς είχε τη συνηθισμένη κίνηση και τα δέντρα στη διαχωριστική νησίδα στο ύψος του Φάρου όπου βρισκόταν το γραφείο της σάλευαν στο τσουχτερό γεναριάτικο βοριάδακι. Είχε νυχτώσει προ πολλού και προβλεπόταν συνεχής πτώση της θερμοκρασίας, πράγμα που έκανε τους ανθρώπους να θέλουν να φτάσουν μια ώρα αρχύτερα στο ζεστό τους σπίτι και να συνοδεύσουν ίσως το βραδινό τους φαγητό με κανένα ποτηράκι.

Η Θάλεια άναψε το καλοριφέρ και μετά το ραδιόφωνο. Έπεσε σ' ένα σταθμό με λάτιν μουσική κι άρχισε να σιγομουρμουρίζει το σκοπό χωρίς να ξέρει τα λόγια. Όσο περνούσε η ώρα τόσο άδειαζε το κεφάλι της από τα προβλήματα και τις έγνοιες της δουλειάς. Σε λίγο θα βρισκόταν στο σπίτι του αγαπημένου της και θα χανόταν στην αγκαλιά του.

Με τον Περικλή συνδεόταν σχεδόν τέσσερα χρόνια, και τα πήγαιναν κάτι παραπάνω από καλά. Η αγάπη τους βάθαινε μέρα με τη μέρα και δεν μπορούσαν να φανταστούν τη ζωή τους ο ένας χωρίς τον άλλο. Τον τελευταίο καιρό, μάλιστα, ο Περικλής είχε αρχίσει να θίγει –κάπως αόριστα, είναι η αλήθεια– και το θέμα του γάμου. Η Θάλεια δεν ξαφνιαζόταν. Έβλεπε το γάμο τους σαν τη φυσιολογική εξέλιξη όλων αυτών των υπέροχων αισθημάτων που τους ένωναν. Δεν ήταν πια μόνο ο έρωτας και το πάθος· ήταν η εκτίμηση, η συντροφικότητα, τα κοινά τους ενδιαφέροντα... Ακόμα και στα σημεία που διέφεραν ήταν συμπληρωματικοί, όπως έλεγε χαριτολογώντας η Θάλεια.

«Ξέρεις ότι η σχέση μας έχει ωριμάσει;» της έλεγε με σημασία τον τελευταίο καιρό.

«Το ξέρω», απαντούσε εκείνη κάνοντας ότι δεν καταλαβαίνει.

«Για να μην πω ότι έχει γίνει παραγινωμένο φρούτο», συνέχιζε ο Περικλής.

«Μπορεί», απαντούσε το ίδιο αδιάφορα.

«Συμφωνείς λοιπόν;»

«Συμφωνώ».

«Μάλιστα!» έλεγε ο Περικλής σοβαρά και έσμιγε τα φρύδια του παίρνοντας πονηρό ύφος.

Η συζήτηση σταματούσε εκεί. Αλλά η Θάλεια δε χρειαζόταν τίποτα παραπάνω για να καταλάβει πού το πήγαινε ο Περικλής. Τον είχε μάθει απέξω κι ανακατωτά τόσα χρόνια. Ήταν ολοφάνερο ότι ετοιμαζόταν να της μιλήσει για γάμο. Και γιατί όχι; Στη συνείδησή της, ένιωθε ήδη παντρεμένη, γυναίκα του, κι ο Περικλής ήταν ο άντρας που θα τη συντρόφευε σ' όλη της τη ζωή.

«Έτσι θα είμαστε κι εμείς μετά από χρόνια», της έλεγε όποτε έβλεπαν στο δρόμο κανένα συμπαθητικό ηλικιωμένο ζευγάρι πιασμένο αγκαζέ.

Ο Περικλής έδειχνε καθαρά ότι κι αυτός έβλεπε το μέλλον του μαζί της. Τις προάλλες, καθώς περνούσαν έξω από μια παιδική χαρά όπου λυσομανούσαν τα πιτσιρίκια και οι μαμάδες τους πάσχιζαν να τα κάνουν καλά, ο Περικλής κοντοστάθηκε για λίγο και είπε δήθεν αδιάφορα: «Εδώ θα φέρνουμε και τα δικά μας».

Η Θάλεια χαμογέλασε. Ήταν γνωστό ότι ο Περικλής λάτρευε τα παιδιά. Στη σκέψη ότι σύντομα θα μπορούσαν να κάνουν κι εκείνοι ένα μωρό σκίρτησε η καρδιά της.

Και γιατί να μην του κάνω λόγο για γάμο εγώ; σκέφτηκε για μια στιγμή καθώς σταματούσε το αυτοκίνητο σε ένα φανάρι. Η σχέση μας έχει ωριμάσει. Το έχει πει και μόνος του.

Είκοσι λεπτά αργότερα έφτανε στο σπίτι του. Ο Περικλής έμενε στο Χαλάνδι, σε μια όμορφη μονοκατοικία με τζάκι. Συνήθως, η Θάλεια πάρκαρε έξω ακριβώς από την είσοδο του γκαράζ. Τώρα όμως είδε με έκπληξη πως κάποιο αυτοκίνητο είχε καταλάβει τη θέση, εμποδίζοντας την είσοδο. Αν ο Περικλής ήθε-

λε να βγάλει το αυτοκίνητό του από το γκαράζ; αναρωτήθηκε θυμωμένη. Αλλά όχι, δε θα έβγαινε. Αυτό το βράδυ θα το περνούσε αγκαλιά με τη Θάλεια.

Η κοπέλα πάρκαραε στο επόμενο τετράγωνο, έσβησε τη μηχανή και, πριν κατεβεί, έκανε από το κινητό της ένα τηλεφώνημα στη μητέρα της για να μην ανησυχεί.

«Απόψε θα κοιμηθώ στου Περικλή. Έτυχε και σχόλασα νωρίτερα».

«Εντάξει, κορίτσι μου. Πες του την καλησπέρα μου», είπε η μητέρα της, που αγαπούσε τον Περικλή σαν παιδί της. Γιατί όχι, άλλωστε, αφού ήταν ο άντρας που έκανε το πρόσωπο της κόρης της να λάμπει από ευτυχία;

Η Θάλεια έστειλε ένα φιλί στη μητέρα της, έκλεισε το τηλέφωνο και κατέβηκε από το αυτοκίνητο. Τύλιξε πιο σφιχτά το κασκόλ της κι ένιωσε τον κρύο αέρα της νύχτας να δροσίζει τα ξαναμμένα από την προσμονή μάγουλά της. Φυσούσε από το πρωί βοριάς και η ατμόσφαιρα της Αθήνας ήταν πεντακάθαρη. Η Θάλεια έριξε μια ματιά στον νυχτερινό ουρανό. Ήταν τόση η διαύγεια της ατμόσφαιρας, που ο γαλαξίας διακρινόταν πεντακάθαρα, σαν διαμαντένιο περιδέραιο απλωμένο σε μαύρο βελούδο. Ένα αστεράκι της έγνεφε, θαρρείς και της πρότεινε να μοιραστεί μαζί του την ευτυχία της.

Στα ρουθούνια της έφτασε μυρωδιά καμένου ξύλου. Από εκεί που είχε παρκάρει φαινόταν το σπίτι του Περικλή και η καμινάδα απ' όπου έβγαινε γκρίζος καπνός. Η Θάλεια χαμογέλασε ικανοποιημένη. Ο καλός της είχε ανάψει και τζάκι! Έχωσε τα χέρια της στις τσέπες του μπουφάν και προχώρησε με βήμα ταχύ. Δεν έβλεπε την ώρα και τη στιγμή να βρεθεί στον ζεστό χώρο. Μια πίτσα και λίγο κόκκινο κρασί μπροστά στη φωτιά ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να φανταστεί εκείνη την ώρα.

Έφτασε στην εξώπορτα κι έψαξε στην τσάντα της το κλειδί. Σε λίγο έμπαινε μέσα στις μύτες των ποδιών και έκλεινε αθόρυβα την πόρτα. Ήθελε να του κάνει έκπληξη. Ει δυνατόν και να

τον τρομάξει, γιατί εκείνη ξαφνιαζόταν εύκολα, και ο Περικλής την έλεγε φοβητσιάρα για να την πειράξει. Για ακόμα καλύτερο αποτέλεσμα, έβγαλε τα παπούτσια της, ώστε να μην ακούγονται τα τακούνια και προχώρησε αθόρυβα, σαν παιδί που ετοιμάζεται να κάνει σκανταλιά.

Στο καθιστικό ήταν αναμμένα τα φώτα και στο *cd player* έπαιζε μια γλυκιά, ρομαντική μελωδία. Πάνω στο τραπεζάκι υπήρχαν δύο άδεια ποτήρια του ουίσκι. Η Θάλεια δεν πρόσεξε τα ίχνη από κραγιόν που υπήρχαν στο χείλος του ενός ποτηριού. Θα ήρθε κανένας επισκέπτης, σκέφτηκε ανύποπτη και συνέχισε να προχωρά προς το υπνοδωμάτιο. Η πόρτα ήταν ανοιχτή, μια χαραμάδα. Η Θάλεια δεν έβλεπε στο εσωτερικό, άκουγε όμως θαυμάσια τους αναστεναγμούς και τα αγκομαχητά δύο ανθρώπων. Ο ένας ήταν σίγουρα ο Περικλής. Ο άλλος –ή μάλλον η άλλη– ήταν λογικά το δεύτερο ποτήρι που είδε η Θάλεια προηγούμενως. Δεν ήταν, λοιπόν, επισκέπτης, αλλά επισκέπτρια! Όλες αυτές οι σκέψεις πέρασαν από το μυαλό της Θάλειας αστραπιαία, χωρίς να χρειαστεί καμία προσπάθεια. Το συμπέρασμα ήταν ένας κεραυνός που την άφησε μερικά δευτερόλεπτα κοκαλωμένη στη θέση της. Για μια στιγμή τής φάνηκε ότι έχασε το φως της και άκουγε μόνο την ερωτική συνομιλία του ζευγαριού. Μετά, είδε μπροστά της την πόρτα, άπλωσε διστακτικά το χέρι κρατώντας ακόμα το ένα παπούτσι και την έσπρωξε απαλά. Η φωνή της λογικής την προειδοποιούσε γι' αυτό που επρόκειτο να δει. Εκείνη, όμως, επειδή δεν είχε συνειδητοποιήσει ακόμη απόλυτα αυτό που συνέβαινε, συνέχισε να σπρώχνει την πόρτα για να σιγουρευτεί ότι όλα αυτά δεν ήταν της φαντασίας της. Ξαφνικά, έκανε τη σκέψη ότι μπορεί να άκουγε απλώς την τηλεόραση. Ναι! αυτό ήταν! Πώς δεν το κατάλαβε νωρίτερα η ανόητη! Ο Περικλής ήταν ξαπλωμένος και παρακολουθούσε τηλεόραση! Άδικα κοψοχολιάστηκε η Θάλεια.

Αλλά το ερωτικό σύμπλεγμα των δύο γυμνών σωμάτων πάνω στο κρεβάτι δεν της άφησε την παραμικρή αμφιβολία για τη

σκληρή πραγματικότητα. Η Θάλεια έριξε μια ματιά και έκανε επιτόπου μεταβολή κλείνοντας δυνατά την πόρτα, λες κι έτσι θα άλλαζε κάτι.

Το επόμενο λεπτό, ο Περικλής είχε βγει από το δωμάτιο τυλιγμένος από τη μέση και κάτω σε ένα σεντόνι και την αντίκριζε έκπληκτος. Η γυναίκα στο δωμάτιο προσπαθούσε να ντυθεί άρον άρον.

Η Θάλεια τον κοιτούσε σαν υπνωτισμένη.

«Θα σου εξηγήσω», της είπε εκείνος. Την αγκάλιασε από τη μέση και προσπάθησε να την οδηγήσει προς στο καθιστικό. Αλλά η κατάχλωμη Θάλεια είχε παγώσει στη θέση της και δεν έκανε βήμα. Ούτε μιλούσε.

«Έλα να καθίσουμε, σε παρακαλώ», είπε αμήχανα ο Περικλής.

Κάποτε, η Θάλεια φάνηκε να συνέρχεται και να επικοινωνεί με το περιβάλλον.

«Δε χρειάζεται να μου εξηγήσεις τίποτε απολύτως!» είπε κοφτά και τράβηξε με βήμα αποφασιστικό προς την πόρτα. Δε σκόπευε να καταρρεύσει μπροστά του. Ούτε να του κάνει σκηνή. Το θεωρούσε περιττή απώλεια ενέργειας· κι αυτή τη στιγμή χρειαζόταν όλες της τις δυνάμεις.

Όταν πήγε να πιάσει την πετούγια, συνειδητοποίησε ότι κρατούσε ακόμα τα παπούτσια της. Τα φόρεσε και άνοιξε την πόρτα. Στο μεταξύ, ο Περικλής είχε φτάσει δίπλα της και την έπιασε από τα μπράτσα.

«Σε παρακαλώ, μη φεύγεις... Περίμενε να σου εξηγήσω...» επέμενε.

Κάποιος περαστικός πρόσεξε την ντυμένη κοπέλα και τον ημίγυμνο άντρα έτσι όπως πρόβαλαν στο φωτισμένο ορθογώνιο της ανοιγμένης πόρτας και κοντοστάθηκε να χαζέψει. Αυτό έκανε τον Περικλή να συνειδητοποιήσει την περιβολή του και να τραβηχτεί στο πλάι ώστε να μη φαίνεται από το δρόμο.

Η Θάλεια βρήκε την ευκαιρία και βγήκε σβέλτα έξω, ενώ εκείνος συνέχιζε να της μιλάει και να την παρακαλάει.

Ευτυχώς που δεν μπορούσε να την ακολουθήσει μέχρι το αυτοκίνητο, σκέφτηκε η κοπέλα καθώς το ξεκλείδωνε. Σωριάστηκε στο κάθισμα κι έγειρε πάνω στο τιμόνι. Δεν ήξερε πόση ώρα έκλαιγε με αναφιλητά. Είχε γκρεμιστεί ο κόσμος της, και τώρα η Θάλεια παράπαιε πάνω στα ερείπιά του, χωρίς να ξέρει πού πηγαίνει.

Το κινητό μέσα στην τσάντα της άρχισε να χτυπάει. Σίγουρα ήταν εκείνος. Ούτε που κοίταξε. Συνέχισε να κλαίει κάμποση ώρα και μετά σταμάτησε. Έπρεπε να συνέλθει για να μπορέσει να οδηγήσει μέχρι το σπίτι της χωρίς να σκοτώσει κανέναν. Το ενδεχόμενο να σκοτωθεί η ίδια την άφηνε παγερά αδιάφορη. Μακάρι να σκοτωνόμουν, ευχήθηκε. Σκέφτηκε όμως αμέσως τη μητέρα της και πήρε τη σκέψη της πίσω. Όσο συντριπτικό κι αν ήταν το χτύπημα που μόλις είχε δεχτεί, έπρεπε να σκεφτεί και κάποια ακόμα ψυχή εκτός από τον εαυτό της. Η μητέρα της δεν είχε άλλον στον κόσμο, θύμιζε στον εαυτό της καθώς άναβε τη μηχανή και ξεκινούσε πολύ προσεκτικά.

Αργότερα δε θυμόταν τίποτε από τη διαδρομή της επιστροφής. Φαίνεται πως οδηγούσε σαν ρομπότ. Ευτυχώς δεν είχε κανένα ατύχημα.

Άραγε η μητέρα της κοιμόταν; Θα ήταν το καλύτερο. Η Θάλεια δεν ήθελε να τη δει η κυρα-Βούλα σε τέτοια χάλια. Τουλάχιστον όχι τούτη τη στιγμή, γιατί το άλλο πρωί δε θα γλίτωνε ούτε αυτή το πικρό ποτήρι. Η κυρα-Βούλα όμως δεν κοιμόταν γιατί παρακολουθούσε τηλεόραση.

«Γύρισες, παιδί μου;» ρώτησε ξαφνιασμένη μόλις είδε την κόρη της να μπαίνει σπίτι.

«Ναι...» είπε ξέπνοα εκείνη και τράβηξε για το δωμάτιό της.

«Καληνύχτα, μαμά. Πάω για ύπνο», είπε όσο πιο ήρεμα μπορούσε.

Αλλά η φωνή της ήταν μπουκωμένη από το πολύ κλάμα και τα μάτια της πρησμένα και κατακόκκινα.

«Για έλα εδώ, Θάλεια...» είπε η κυρα-Βούλα και σηκώθηκε ανήσυχη από την πολυθρόνα της. «Τι έγινε;»

Πλησίασε την κόρη της και προσπάθησε να δει το πρόσωπό της. «Τι έγινε;» ξαναρώτησε, σίγουρη πια ότι κάτι κακό είχε συμβεί. «Τσακώθηκες με τον Περικλή;»

«Όχι...» Ήταν η πιο γελοία απάντηση που θα μπορούσε να δώσει.

«Μήπως έπαθε τίποτα;»

«Εκείνος όχι. Εγώ έπαθα».

Η κυρα-Βούλα την έπιασε απαλά από το μπράτσο και την τράβηξε προς τον καναπέ. Η Θάλεια την ακολούθησε χωρίς να φέρνει αντίρρηση. Τι νόημα είχε να αφήσει τη μητέρα της να αγωνιά όλη νύχτα και να της το ξεφουρνίσει αργότερα;

Έβγαλε το μπουφάν της, το πέταξε σε μια καρέκλα και μετά σωριάστηκε στη μέση του καναπέ. Η κυρα-Βούλα κάθισε δίπλα της και της έπιασε το χέρι. Έκαιγε.

«Μήπως έχεις πυρετό, παιδί μου;» Έβαλε την παλάμη στο μέτωπο της κόρης της και διαπίστωσε ότι ήταν πολύ ζεστό. «Πάω να φέρω το θερμόμετρο. Δεν είσαι καλά», είπε και σηκώθηκε.

Η Θάλεια την τράβηξε πίσω. «Δε χρειάζομαι θερμόμετρο. Δεν έχω τίποτα... Θα μου περάσει...» είπε κουρασμένα.

Η κυρα-Βούλα κάθισε πάλι δίπλα της και την κοίταζε γεμάτη προσμονή. Το μητρικό ένστικτο της έλεγε πως δε χρειαζόταν να πιέσει την κόρη της. Θα της μιλούσε εκείνη.

Η Θάλεια έμεινε μερικά λεπτά κοιτώντας μπροστά της με βλέμμα απλανές.

«Μαμά...» είπε σιγανά ύστερα από ώρα. «Μαμά...»

«Ναι, κορίτσι μου», είπε ανυπόμονα η κυρα-Βούλα.

«Μανούλα μου...» ξέσπασε σε κλάματα κι έπεσε στην αγκαλιά της μητέρας της.

Η γυναίκα την έσφιξε πάνω της, βάζοντας με το νου της χίλια δυο κακά. Μήπως την είχαν απολύσει; αναρωτήθηκε καθώς της χάιδευε απαλά τα μαλλιά, όπως όταν ήταν κοριτσάκι. Το κορμί της Θάλειας συγκλονιζόταν τόσο πολύ από τους λυγμούς, ώστε τράνταζε και το σώμα της μητέρας της.

«Για όνομα του Θεού, παιδάκι μου! Πες μου κι εμένα της έρημης, τι τρέχει;» είπε κάπως επίμονα αυτή τη φορά.

Η Θάλεια όμως δεν ήταν σε θέση να μιλήσει.

«Λυπήσου με, καρδούλα μου... Πες μου τι σου συμβαίνει...» ικέτευσε πάλι συνεχίζοντας να της χαϊδεύει τα μαλλιά.

Κάποτε η Θάλεια ανασήκωσε το κεφάλι της. Η κυρα-Βούλα έβγαλε από την τσέπη της ένα μαντίλι και της σκούπισε το μουσκεμένο πρόσωπο. Η καρδιά της μάτωνε βλέποντας την κόρη της σε τέτοια άθλια κατάσταση.

«Μανούλα... Ο Περικλής...»

Της είπε την ιστορία κλαίγοντας πάντα, πιο σιγανά αυτή τη φορά. Η κυρα-Βούλα την άκουγε εμβρόντητη. Μέσα σε λίγα λεπτά, όλα τα αισθήματα αγάπης που έτρεφε για το πρόσωπο του Περικλή είχαν γίνει μια τεράστια μάζα μίσους που της έκαιγε το στήθος. Γιατί είχε κάνει αυτό το κακό στην κόρη της; Γιατί είχε αφήσει και τις δύο να πιστεύουν ότι όλα πήγαιναν καλά, ότι πλησίαζε η ώρα που θα έσμιγε με τη Θάλεια και επίσημα; Πώς μπορούσε να παίζει τέτοιο θέατρο; Πόσον καιρό τις κοροϊδευε άραγε, το κτήνος;

Όσο περισσότερο το σκεφτόταν η κυρα-Βούλα, τόσο πειθόταν ότι αυτό που έκανε ο Περικλής δεν ήταν ένα απλό στραβοπάτημα.

«Να ξέρεις ότι αυτός ο παλιάνθρωπος το έκανε συστηματικά», είπε σαν να μονολογούσε.

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε σαστισμένη η Θάλεια.

«Είμαι σίγουρη. Για σκέψου και μόνη σου: Είναι τόσοσ καιρός που σου μιλάει για γάμο απέξω απέξω».

«Ναι».

«Και αν δε μάθαινες τίποτε απόψε, θα σε παντρευόταν. Άρα, σκόπευε να συνεχίσει αυτό το βιολί και μετά το γάμο».

«Δεν ξέρω...»

«Ξέρω εγώ. Όταν ένας άνθρωπος σου λέει πως είναι τρελά ερωτευμένος, ότι θέλει να κάνετε οικογένεια και την ίδια στιγμή σε κε-

ρατώνει, θα πει ότι δεν μπορεί να μείνει πιστός. Φαντάσου τι θα γινόταν μετά από μερικά χρόνια! Θα σου τις έφερνε και στο σπίτι!»

«Μα, το έκανε ήδη», μουρμούρισε η Θάλεια. Όταν ο Περικλής αναφερόταν στη μονοκατοικία του, έλεγε «το σπίτι μας».

Η Θάλεια αναλογιζόταν όλο και περισσότερο τα λόγια της μητέρας της και εύρισκε το συλλογισμό της απόλυτα λογικό.

Όταν κόπασε το πρώτο κύμα δακρύων, η Θάλεια έκλεισε τα μάτια κι έγειρε το κεφάλι της στη ράχη του καναπέ σε μια στάση παραίτησης. Η μητέρα της την κοίταξε περιλυσπη.

«Να σου βάλω να φας κάτι, παιδάκι μου;» ρώτησε δειλά, αν και ήξερε την απάντηση. Με τι όρεξη να φάει κανείς ύστερα από τέτοιο στραπάτσο;

Η Θάλεια κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Τότε θα σου ζεστάνω λίγο γάλα», έκανε μια τελευταία προσπάθεια η μητέρα της.

Η Θάλεια ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους και η κυρα-Βούλα προτίμησε να το ερμηνεύσει ως καταφατική απάντηση. Σηκώθηκε και πήγε στην κουζίνα.

Στο μεταξύ, στο μυαλό της Θάλειας μαινόταν μια θύελλα σκέψεων που η καθεμιά διεκδικούσε επίμονα την προσοχή της. Η κοπέλα προσπαθούσε να τις βάλει σε κάποια τάξη, μαντεύοντας ότι όπου να 'ναι θα αποκρυσταλλωνόταν κάποιο συμπέρασμα. Και πράγματι, αυτό δεν άργησε να συμβεί.

Μια σειρά από μικρά, ασήμαντα περιστατικά, που είχαν περάσει απαρατήρητα, συγκεντρώνονταν σιγά σιγά και σχημάτιζαν ένα ενδιαφέρον παζλ. Η Θάλεια θυμόταν τις φορές που ο Περικλής είχε ματαιώσει την τελευταία στιγμή το ραντεβού τους, προβάλλοντας μια κάποια δικαιολογία. Άλλοτε, πάλι, απαντούσε στο κινητό του με μισόλογα και βιαζόταν να βάλει τέλος στη συνδιάλεξη. Κάνα δυο φορές είχε πέσει σε αντιφάσεις μιλώντας για τις κινήσεις του. Υπήρχαν επίσης και μερικά Σαββατοκύριακα που έλειψε από την Αθήνα προκειμένου να πάει να δει τη μητέρα του στην Τρίπολη.

Εκείνο τον καιρό –την εποχή της αθωότητας ή της βλακειάς, όπως κατέληγε τώρα η Θάλεια– όλα αυτά της φαίνονταν ασήμαντα, για τον απλούστατο λόγο ότι του είχε τυφλή εμπιστοσύνη. Σήμερα, όμως, καθώς τα αναλογιζόταν όλα μαζί, κατέληγε σε άλλα συμπεράσματα. Τόσο αφελής στάθηκε λοιπόν; ανρωτήθηκε, εξοργισμένη με τον εαυτό της. Ήταν δυνατόν να κοιμάται όρθια τόσα χρόνια; Φαίνεται πως ήταν. Δε λένε ότι ο έρωτας σε τυφλώνει; Ε λοιπόν, εκείνη ήταν όλο αυτό το διάστημα τυφλή, κατέληξε. Ωστόσο, εξακολουθούσε να πιστεύει ότι δεν της άξιζε τέτοια μεταχείριση.

Στο μεταξύ, ήρθε η μητέρα της με ένα ποτήρι γάλα. Η Θάλεια το πήρε και το ήπιε με το ζόρι, μονορούφι. Καταλάβαινε ότι δεν είχε την πολυτέλεια να καταρρεύσει και σωματικά, γιατί υπήρχαν οι επαγγελματικές της υποχρεώσεις. Τη Δευτέρα έπρεπε να πάει στο γραφείο χωρίς να σέρνεται. Και σαν να μην έφτανε αυτό, έπρεπε να παριστάνει, αν όχι τη χαρούμενη, τουλάχιστον την ήρεμη γυναίκα που η ζωή της κυλούσε ομαλά. Δύσκολο, πολύ δύσκολο...

Οι μέρες, οι βδομάδες, οι μήνες που κύλησαν ήταν πραγματικά μαρτυρικοί. Η Θάλεια έχασε κάμποσα κιλά χωρίς να της περισσεύουν ενώ η κούραση από την πολλή δουλειά ζωγραφιζόταν μόνιμα στο χλωμό της πρόσωπο. Τελικά, η δουλειά αποδείχτηκε το καλύτερο φάρμακο, με την έννοια ότι απασχολούσε αρκετές ώρες το μυαλό της. Έτσι, η Θάλεια διέθετε ακόμα περισσότερο χρόνο στο γραφείο, μόνο και μόνο για να ξεχνιέται.

Στο διάστημα αυτό, ο Περικλής έκανε αρκετές απόπειρες να την πλησιάσει και να μιλήσουν. Η Θάλεια του έκλεινε πάντα το τηλέφωνο. Το ίδιο έκανε και η μητέρα της όποτε της τηλεφωνούσε σπίτι, αν και πολύ θα ήθελε να του τα ψάλει, όπως του άξιζε. Η Θάλεια, όμως, την έβαλε να της υποσχεθεί ότι δε θα κατέβαινε σ' αυτό το επίπεδο και η κυρα-Βούλα δέχτηκε απρόθυμα.

*Η Μαρίνα κοίταξε το νερό που έτρεχε στη γούρνα και μετά
τη λεύκα που θρόιζε απαλά πάνω από το κεφάλι της.
Είχε συνδέσει αυτό το θρόισμα με την παρουσία της μητέρας της.
Και τώρα, νόμιζε ότι άκουγε τη φωνή της να ψιθυρίζει κάτι.
Αφουγκράστηκε καλύτερα για να ξεχωρίσει τα λόγια.
Θα σ' αγαπάω πάντα... Θα σε προσέχω από ψηλά...
Μα πώς δεν το είχε σκεφτεί αυτό; Η μαμά της
την παρακολουθούσε και την πρόσεχε από ψηλά!*

Καρπός ενός μεγάλου έρωτα, η Μαρίνα ζει τα πρώτα παιδικά της χρόνια μέσα στη θαλπωρή που της εξασφαλίζουν η αγάπη και η στοργή των γονιών της. Πολύ μικρή όμως χάνει τη μητέρα της και βιώνει τη μοχθηρία της μητριάς της, η οποία, μετά το θάνατο και του πατέρα, κυριεύεται από μια ανεξέλεγκτη μανία εκδίκησης απέναντί της. Το αποκορύφωμα είναι μια πλεκτάνη που στέλνει την ανύποπτη Μαρίνα στη φυλακή με βαρύτατες κατηγορίες.

Στην άλλη άκρη της πόλης, ο Παναγιώτης γνωρίζει από μικρός την ορφάνια και τη μιζέρια. Το αγόρι μεγαλώνει στους δρόμους, στα ορφανοτροφεία και τα αναμορφωτήρια.

Και όμως, η μοίρα έχει αναθέσει στον Παναγιώτη ένα ρόλο καταλυτικό. Εντελώς αναπάντεχα, οι δρόμοι τους διασταυρώνονται μόνο για μια στιγμή. Θα σταθεί όμως αυτό αρκετό για να βρει εκείνος τη λύτρωση και η Μαρίνα την ευτυχία;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-259-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 09283